

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124209147
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6124209147.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/X, E., proti žalovanej: A. F. C., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XX, G., zastúpenej advokátom: JUDr. Patrik Ozimanič, so sídlom Dúbravská cesta 2, Bratislava, o zaplatenie 77.800 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 22. októbra 2024 č. k. 26C/25/2024-159, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanej 100 % náhrady trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 143, § 144, § 145 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“).

3. Vecne dôvodil, že predmetom sporu je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený voči žalovanej, pričom bezdôvodné obohatenie má predstavovať suma 77.800 eur. Medzi stranami nebolo sporným, že žalobca a žalovaná sú blízkymi osobami (§ 116 OZ), ide o otca a dcéru. V konaní nebolo sporným, že dňa 15.11.2023 došlo zo strany žalovanej k realizácii prevodu peňažných prostriedkov z účtov žalobcu vedených vo F., H. nasledovne: z účtu č. I. vo výške 22.800 eur a z účtu č. I. vo výške 55.000 eur, v oboch prípadoch v prospech príjemcu v osobe žalovanej. Uvedenú skutočnosť preukazuje aj potvrdenie o realizácii transakcie obsahujúce ako listinný dôkazný prostriedok v spise. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že oba vyššie špecifikované účty sú vedené na žalobcu, účet č. I. počnúc 27.11.2015 (tzv. dôchodcovský účet), ku ktorému mala žalovaná počnúc 19.4.2016 zriadené dispozičné právo ako disponent so samostatným spôsobom disponovania. Účet č. I. bol zriadený zmluvou o bežnom účte dňa 12.5.1994. Uvedené skutočnosti mal súd za preukázané z obsahu zmluvnej dokumentácie F., H.. Medzi stranami sporu v tejto súvislosti nebolo sporným, že ku dňu realizácie prevodov, t.j. k 15.11.2023 náležalo žalovanej vo vzťahu k oboj účtom žalobcu dispozičné právo disponenta do samostatným spôsobom disponovania bez obmedzenia. Zároveň nebolo sporným, že v čase realizácie predmetných prevodov bol žalobca v manželskom vzťahu s matkou žalovanej, v tomto konaní v procesnom postavení svedkyne, pričom ich bezpodielové spoluvlastníctvo nebolo zrušené, rozšírené ani zúžené. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo o tvrdenia nesporné, súd nemal dôvod vo vzťahu k preukázaniu pravdivosti tvrdení vykonávať dokazovanie. V konaní bolo preukázané, že žalovaná previedla dňa 22.12.2023 sumu 77.800 eur (súčet súm z prevodov zo dňa 15.11.2023) zo svojho účtu vedeného vo F., H. pod č.: I. na účet svedkyne (J. C.). Podľa tvrdení žalobcu prevod sumy 77.800 eur realizovaný žalovanou v prospech svojho účtu napĺňa skutkovú podstatu neoprávneného obohatenia podľa ust. § 451 OZ, nakoľko malo ísť o plnenie, na ktoré neexistoval právny dôvod, pričom

žalovaná argumentovala tým, že primárnym právnym dôvodom bola práve existencia jej dispozičného oprávnenia k účtu žalobcu, a to v rozsahu samostatnej dispozície bez obmedzenia sumy a potreby preukazovania dôvodu, resp. účelu dispozície.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že hmotnoprávnym predpokladom (v konkrétnom prípade vychádzajúc z podstatných skutkových tvrdení strán žalobcu nasvedčujúcich tomu, že spôsob bezdôvodného obohatenia mal zodpovedať obohateniu v podobe plnenia bez právneho dôvodu) vzniku zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia je obohatenie sa subjektu na úkor poškodeného, ku ktorému obohateniu nemal subjekt obohatenia žiaden právny dôvod. Hmotnoprávny predpoklad obohatenia sa žalovanej bol bezprostredne v čase po realizácii prevodu splnený, nakoľko táto peňažná prostriedky preukázateľne previedla na svoj účet. Skutočnosť, že z jej strany následne dňa 22.12.2023 došlo k prevodu celej sumy na účet svedkyne - matky žalovanej, nemá vplyv na hmotnoprávnu pasívnu legitímáciu žalovanej z dôvodu, že niet známeho dôvodu, pre ktorý by prípadne nebolo možné previesť finančné prostriedky z účtu žalobcu priamo na účet svedkyne, pričom realizácia následného prevodu žalobcovi objektívne ani nemohla byť známa. Pasívna legitímácia žalovanej v konaní tak bola daná.

5. Právne aprobovaná existencia dispozičného práva subjektu k prostriedkom na účet inej osoby nepredstavuje podľa názoru súdu prvej inštancie samotnú dohodu strán sporu (majiteľa účtu a disponenta) o možnosti dispozície s účtom v danom rozsahu, nepochybne však má spôsobilosť preukázať existenciu čo aj ústnej dohody medzi majiteľom účtu a disponentom, ktorá z hľadiska logiky veci musela predchádzať udeleniu dispozičného práva. Vychádzajúc z formy realizácie dispozičného práva možno konštatovať, že obsahovo nejde o písomné zachytenie dvojstranného právneho úkonu strán sporu, v rámci zmeny právomocí k účtu vyjadril vôľu rozšíriť okruh disponentov o žalovanú výlučne žalobca, ktorý navonok vôľu prejavil vlastnoručným podpisom na listine; podpis žalovanej sa na listine nenachádza, na základe čoho nemožno uzavrieť, že by išlo o písomné zachytenie dvojstranného právneho úkonu. Podpis žalovanej sa nachádza na listine podpisového vzoru k účtu, z obsahu ktorej listiny vyplýva, že uvedeným podpisom žalovaná potvrdzuje správnosť údajov (osobných, uvedených vyššie) a pravosť jej podpisu. V kontexte oboch listín možno rozumne konštatovať, že v ich prípade ide o manifestáciu existencie dohody o dispozícii žalovanej s účtom žalobcu vo vzťahu tretej osobe, v danom prípade F., H., a teda dôkazný prostriedok síce priamo a výlučne nepreukazujúci existenciu konkrétnej dohody strán sporu, najmä ohľadne rozsahu a podmienok dispozície žalovanej s účtom žalobcu, ale podporne preukazujúci skutočnosť, že jeho existencia je priamym dôsledkom prechádzajúceho dojednania strán sporu ohľadne dispozície, nakoľko možno považovať za málo pravdepodobné, aby žalobca udelil žalovanej dispozičné právo k účtu vo vzťahu k banke ako správcovi účtu bez toho, že by tomuto počinu predchádzala čo aj neformálna dohoda o tejto možnosti a podmienkach jej realizácie.

6. Rozpor nastal medzi stranami sporu nie vo vzťahu k existencii uvedenej dohody, ale výlučne vo vzťahu k rozsahu a podmienkam dispozície, kedy žalobca tvrdil, že sa so žalovanou dohodol, že disponovanie s peňažnými prostriedkami žalobcu zo strany žalovanej podmienil vznikom udalostí v podobe smrti žalobcu a „ak by sa mu niečo stalo“ (zrejme zhoršenie zdravotného stavu), pričom žalovaná tvrdila, že jej dispozícia s prostriedkami na účte žalobcu bola podľa dohody podmienená účelom použitia prostriedkov, ktorým mala byť vo vzťahu k prevodu sumy 77.800 eur (žalovaná bola disponentkou od roku 2016) realizácia rekonštrukcie nehnuteľnosti (bez explicitného uvedenia limitu, nebola tvrdená ani podmienka prípadného predchádzajúceho odsúhlasenia konkrétnych prác majiteľom účtu) - rodinného domu - nachádzajúceho sa v tom čase v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcu a svedkyne. Prevaha dôkazov bola v danej časti na strane žalovanej, pretože z výpovede svedkyne - bývalej manželky žalobcu - vyplynulo, že priamym účastníkom dohody prezentovanej žalovanou bola okrem strán sporu aj ona. Hodnovernosť svedkyne ako osoby žalobca relevantným spôsobom nespochybnil.

7. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami sporu a svedkyňou došlo v presne nezistenom čase (predchádzajúcom deň prevodu 15.11.2023) k uzatvoreniu ústnej dohody, v zmysle ktorej mali byť peňažné prostriedky v sume 77.800 eur prevedené z účtu žalobcu na účet žalovanej alebo svedkyne za účelom realizácie rekonštrukcie nehnuteľnosti v BSM žalobcu a svedkyne, pričom samotnú realizáciu mala zabezpečiť svedkyňa osobne, v dôsledku čoho žalovaná ako disponentka účtu žalobcu previedla sumu 77.800 eur na svoj účet; následne dňa 22.12.2023 bola suma 77.800 eur prevedená z účtu žalovanej na účet svedkyne. Predmetná ústna dohoda zároveň predstavuje právny dôvod realizácie prevodu sumy 77.800 eur z účtu žalobcu na účet žalovanej, pričom existencia

právneho dôvodu vylučuje možnosť zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia sa žalovanej na úkor žalobcu (existencia zodpovednosti je podmienená neexistenciou právneho dôvodu).

8. Súd prvej inštancie poukázal na vo veci podstatnú skutočnosť, a to právny režim vlastníctva sumy 77.800 eur v čase realizácie prevodu (15.11.2023). Ku dňu 15.11.2023 boli žalobca a svedkyňa manželmi, pričom nadobúdali veci do režimu BSM, keďže nebolo preukázané, že by k 15.11.2023 napriek pretrvávajúcemu manželstvu BSM zaniklo, prípadne bolo zúžené. V prípade účtu č. I. išlo o účet seniorský (dôchodcovský), v prípade účtu č. I. malo ísť o účet podnikateľský (žalobca v zmysle zmluvnej dokumentácie sa preukázal iným ako živnostenským oprávnením podľa osobitných predpisov, ktorým bola licencia komerčného právnika č.j. 226/1991, t.j. účet uzatvoril ako fyzická osoba - komerčný právnik). Vo vzťahu k určeniu režimu peňažných prostriedkov na účte žalobcu súd v súlade s názorom žalovanej konštatoval, vychádzajúc zo znenia ust. § 143 OZ, že peňažné prostriedky ako na účte dôchodcovskom, tak i na účte podnikateľskom patria do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov (k 15.11.2023), pretože v súvislosti s výkonom povolania žalobcu nemožno súhlasiť s ním prezentovaným názorom, že pre podnikateľský charakter účtu by malo ísť o výlučné prostriedky žalobcu; zákon pripúšťa výluk z BSM len vo vzťahu k veciam slúžiacim svojou povahou výkonu povolania len jedného z manželov, pričom prihliadnuc na povahu peňažných prostriedkov k danému záveru dospieť nemožno. Ako vo vzťahu k účtu dôchodcovskému, tak i vo vzťahu k účtu podnikateľskému niet zákonného dôvodu neuzavrieť, že bez ohľadu na meno majiteľa účtu, jednoznačne ide o peňažné prostriedky tvoriace masu BSM žalobcu a svedkyne, keďže boli nadobudnuté za trvania BSM jedným z manželov, v danom prípade žalobcom (opak nebol preukázaný). V dôsledku danej skutočnosti tak aplikujúc na daný skutkový stav ust. § 145 ods. 1 OZ bolo potrebné zistiť, či k nakladaniu so spoločným majetkom v podobe sumy 77.800 eur bol oprávnený každý z manželov zvlášť alebo bol potrebný súhlas oboch manželov, kde determinujúcim kritériom je posúdenie, či prevod sumy 77.800 eur je v kontexte konkrétnych okolností vecou bežnou alebo nie. Z výpovedí strán sporu vyplynulo, že žalobca v minulosti kúpil a daroval žalovanej nehnuteľnosti v celkovej hodnote cca. 550.000 eur (dva 4-izbové byty v E.), okrem uvedeného podľa LV č. XXXX sú žalobca a svedkyňa k 1.2.2024 bezpodielovými spoluvlastníkmi rodinného domu s prislúchajúcou záhradou. Vzhľadom na skutočnosť, že kúpa bytu bola realizovaná za trvania tohto BSM, a teda s najväčšou pravdepodobnosťou z prostriedkov BSM, avšak žalobca uvádzal, že byt kúpil žalovanej sám (teda použil spoločné prostriedky na základe svojho rozhodnutia, súhlas manželky nežiadal), životná úroveň manželov nasvedčuje tomu, že v prípade prevodu sumy 77.800 eur ide o bežnú vec, nakladanie s ktorou vo vzťahu k platnosti nie je podmienené súhlasom druhého manžela, z ktorého dôvodu by o osude sumy mohol rozhodnúť každý z manželov samostatne (a teda i manželka, ktorá v pozícii svedkyne udelenie súhlasu s prevodom sumy 77.800 eur výslovne potvrdila). I tu však nemožno prehliadnúť v konaní preukázanú skutočnosť, že prevodu sumy 77.800 eur predchádzal konsenzus žalobcu, a svedkyne ako vtedajšej manželky žalobcu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

9. V časti o trovách konania súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) a vecne plným procesným úspechom žalovanej.

10. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca s návrhom na jeho zmenu tak, že odvolací súd zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 77.800 eur s úrokom z omeškania 9,50 % ročne od 2.1.2024 do zaplatenia a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Uviedol, že pri zriadení dispozičného práva na jeho bankové účty pre žalovanú v roku 2016 od žalovanej žiadal, aby tieto finančné prostriedky nepreviedla v žiadnom prípade na manželku. Žalovaná s peniazmi na účte nedisponovala až do 15.11.2023, kedy oprávnenie zneužila a bez vedomia a súhlasu žalobcu previedla spolu čiastku 77.800 eur. Poukázal na to, že on je jediným majiteľom účtov a nikto iný s peňažnými prostriedkami nemôže nakladať, resp. dávať súhlas s nakladaním s nimi, ani jeho bývalá manželka. Až 22.12.2023 podľa tvrdenia žalovanej, t.j. až po viac ako po 5 týždňoch, previedla žalovaná zo svojho účtu na účet manželky čiastku 77.800 eur. Z toho vyplýva, že tieto prostriedky bývalá manželka nepotrebovala na opravy a rekonštrukcie domu, tak ako tvrdí žalovaná. A ani ku dňu 30.4.2024 ich nepotrebovala, kedy bolo ich manželstvo rozvedené, a kedy zaniklo aj ich BSM, lebo nebolo z týchto prostriedkov nič čerpané. Bývalá manželka len zneužila žalovanú (ich dcéru) k tomu, aby sa dostala k jeho peniazom. Poprel, že by sa s bývalou manželkou dohodli na vykonaní opráv domu. Manželka o tom len rozprávala, ale k nijakému rozhodnutiu neprišlo. Nebol presvedčený, že dom takéto opravy vôbec potrebuje. Tiež sa ani nedohodli na tom, že

jej prevedie peniaze vo výške 77.800 eur na jej účet, z ktorého bude realizovať opravy. Je to nelogické, keď nevedeli ani či budú vôbec niečo opravovať a v akom rozsahu a aké náklady budú s tým spojené. Žalobca tiež poprel pravdivosť tvrdenia žalovanej, že všetky peniaze išli na rekonštrukciu starého domu v BSM, pretože boli do 30.4.2024 na účte bývalej manželky. Žalobca tiež predložil výpis z účtu bývalej manželky ku dňu 30.4.2024, ktorý dôkaz získal až po vyhlásení rozsudku, z podania bývalej manželky v spore o výživnom dňa 29.10.2024, preto ho nemohol použiť v prvoinštančnom konaní. Žalovaná mu len chcela uškodiť, lebo si našiel inú partnerku a nevie sa tým vyrovnáť. Zo spoločnej domácnosti neodišiel z vlastnej vôle, ale manželka ho vyhodila z domu. Nie je namieste ani tvrdenie žalovanej, že tieto finančné prostriedky previedla žalovaná pre potrebu údržby, opravy a zveľaďovania majetku, ktorý patrí aj jemu. Tento majetok ako aj ďalší majetok v BSM od 15.11.2023 už žalobca neužíva. Žalovaná, ako dcéra, s ním nemá majetok v BSM a aj preto súd pochybil, keď tento dôvod uvádzaný žalovanou označil za právny dôvod na to, aby žalovaná bola oprávnená si previesť tieto finančné prostriedky z jeho účtov na svoj účet. Žalovaná predložila súdu doklady spolu na sumu 2.652,94 eura, za ktoré boli vykonané opravy na dome v A., ale táto suma nebola uhradená z peňazí, ktoré si previedla na účet. Tento súdny spor nie je vedený medzi ním a bývalou manželkou, hoci v konečnom dôsledku ona získala neoprávnený majetkový prospech z prevodu peňazí, ktorý realizovala ich dcéra, ale spor je vedený medzi ním a jeho dcérou, ktorá si peniaze z jeho účtov protiprávne previedla na svoj účet bez právneho dôvodu, čím sa neoprávnenne obohatila. Aj keď mala žalovaná v čase realizácie prevodu 15.11.2023 dispozičné právo k jeho účtom, ale to ju neoprávňovalo bez relevantného právneho dôvodu vykonať tento bankový prevod. Dispozičné právo nie právny dôvod k prevodu peňazí, je to hrubé zneužitie dispozičného práva žalovanej. Na pohnútku sa pri právnom úkone neprihliada. Pohnútku tiež nie je právny dôvod ako tvrdí súd v rozsudku. Bývalá manželka nedala žalovanej súhlas na prevod peňazí, ale ju na to naviedla, aby tak vykonala. Bývalá manželka žalovanú ako dcéru zneužila vo svoj prospech. Ale žalovaná už má 29 rokov, plne spôsobilá na právne úkony a ešte aj právnička a zodpovedá v plnej miere za svoje konanie. Nemôže sa vyhovárať, že s prevodom súhlasila jej matka, resp. že ju na to naviedla. Súhlas manželky s nakladaním s finančnými prostriedkami na účtoch žalobcu je právne irelevantný, pretože majiteľom predmetných účtov je len žalobca a nezáleží na tom, či prostriedky patria do BSM alebo nie. To nie je právny dôvod na prevod peňažných prostriedkov na účet žalovanej bez jeho súhlasu.

11. Pokiaľ bývalá manželka vypovedala, že prevod predmetnej sumy na jej účet bol vopred dohodnutý, žalobca uviedol, že s ním nič dohodnuté nebolo a nebolo mu tiež zrejmé, prečo až koncom roka, keď žalovaná mala prostriedky na účte už 15.11.2023. Podľa žalobcu to bolo preto, lebo sa dožadoval ich vrátenia od žalovanej s tým, že ak mu ich nevráti do 31.12.2023, bude si ich vymáhať súdnou cestou. Žalovaná si zrejme myslela, že keď ich prevedie na účet svojej matky, nebude ich žalobca od nej vymáhať. Žalovaná nebola a nie je spoluvlastníčkou nehnuteľností, ktoré sú BSM. Preto nemohla byť ani účastníčkou dohody a netvrdila to ani svedkyňa. Tá len uviedla, že žalovaná bola pritom ako sa žalobca s manželkou dohodli o oprave domu, čo však žalobca neustále popiera a nebolo to ani žalovanou na súde vierohodne preukázané. Sú to len tvrdenia žalovanej a jej matky. Tieto tvrdenia matky, ktorá vypovedala ako svedkyňa, musí súd pri hodnotení dôkazov ako nie objektívne, pretože sú v prospech samotnej svedkyne. Peniaze z účtov sú teraz na jej účte, tak ako to chcela. To bolo medzi manželkou a žalovanou dohodnuté. Obe žalobcu takto spolu okradli. Žalovaná vystupuje ako svedok v súdnom spore o manželské výživné a tieto dve sa tak vzájomne podporujú.

12. Súd prvej inštancie v rozsudku uviedol, že predmetná ústna dohoda zároveň predstavuje právny dôvod realizácie prevodu sumy 77.800 eur z účtu žalobcu na účet žalovanej, pričom existencia právneho dôvodu vylučuje možnosť zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia sa žalovanej na úkor žalobcu. Svedkyňa však uviedla pri svojej výpovedi na súde, že išlo o predbežnú dohodu. Žalobca tvrdí, že k žiadnej dohode ani predbežnej nedošlo. Žiadna takáto dohoda nebola preukázaná, je to len nepreukázané tvrdenie žalovanej. O tom svedčí aj fakt, že do 30.4.2024 boli tieto peniaze na účte manželky bez toho, aby z nich niečo čerpala.

13. Žalobca ďalej uviedol, že peniaze na podnikateľskom účte sú veci sui generis, ktoré slúžia na výkon podnikania. Z toho účtu uhrádza všetky náklady vrátane daní. Príjmom tohto účtu sú zase všetky peňažné príjmy, ktoré má z podnikateľskej činnosti vrátane príslušnej DPH. Ako SZČO má vo vlastníctve 3 izbový byt a pri kúpe si z nákladov odráta príslušnú výšku DPH, keďže je platca DPH. Keď skončí s podnikaním, bude musieť štátu odvieť príslušnú daň z príjmu a DPH. Na tento čas si ukladal peniaze na podnikateľskom účte, ktoré nepotreboval na bežnú prevádzku (cca 8 rokov), aby mohol tieto peniaze použiť na úhradu daní štátu, keď ukončí podnikanie. Tým, že mu ich žalovaná odcudzila, nemôže

podnikanie ukončiť, lebo nemá peniaze na zaplatenie daní. Z týchto dôvodov nemôžu byť prostriedky na podnikateľskom účte v BSM. Ak by tak bolo, podnikateľ by nemohol vôbec podnikáť, lebo by nemal istotu, či mu z tohto účtu manžel nevyberie peniaze, ktoré potrebuje na úhradu príslušných nákladov na podnikanie. Byt, ktorý pre žalovanú kúpil pred 10 rokmi, kúpil z prostriedkov, ktoré získal z predaja kancelárskych priestorov, ktoré vlastnil ako SZČO a jeho kúpna cena bola 126.000 eur. Je preto scestné tvrdenie súdu, že by prevod spornej čiastky 77.800 eur bola bežná vec a na takýto právny úkon je vždy potrebný súhlas druhého manžela. Manželka ale nenakladala so spornou sumou, ale dala súhlas žalovanej na prevod, čo je rozdiel. Zákon jej takéto oprávnenie previesť svoje právo na inú osobu nedáva. Aj keby to boli prostriedky v BSM, ide o takú vysokú čiastku, že nakladanie s ňou nemôže byť bežná vec, a bez žalobcovho súhlasu je takýto právny úkon neplatný. Z predaja kancelárskych priestorov kúpil 4-izbový byt pre žalovanú a keďže to boli prostriedky z podnikateľskej činnosti, patrili len do jeho vlastníctva, preto mohol kúpiť byt pre žalovanú len on a nie spolu s manželkou. Navyše táto aj s kúpou bytu súhlasila. Druhý 4-izbový byt, ktorý daroval žalovanej, mal vo výlučnom vlastníctve, lebo mu ho darovali rodičia. S týmto prevodom manželka celkom nesúhlasila, ale musela to rešpektovať. Spoluvlastníctvo v BSM je spoluvlastníctvo a vlastníctvo účtu je výlučné vlastníctvo majiteľa účtu až do prípadného zániku BSM. Súd mal v konaní zisťovať len to, či žalovaná mala právny dôvod na prevod spornej sumy a tiež mal skúmať, či prevod bol alebo nebol v rozpore s dobrými mravmi. Súd sa tým ale vôbec nezaoberal. Keďže žalovaná nepreukázala žiadny právny na prevod peňazí na svoj účet, mal súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

14. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mala za to, že žalobca len opakuje svoju argumentáciu z prvoinštančného konania a túto na niektorých miestach dopĺňa aj o nové skutkové tvrdenia, čo je v odvolacom konaní neprípustné. Napríklad nikdy netvrdil a ani nepreukázal, že mu žalovaná mala sľúbiť, že peniaze nikdy neprevedie na jeho teraz už bývalú manželku. Skutkové tvrdenia dopĺňa aj tým, že uvádza spôsob jeho nakladania s účtom a úvahy o tom, čo s peniazmi plánoval urobiť. Tieto tvrdenia sú nielen nové, ale sú aj nepreukázané. Odvolací súd by na ne nemal prihliadať. Za nesúvisiace a nepravdivé tvrdenie považuje žalovaná napríklad úvahy žalobcu o tom, že mu, teraz už, bývalá manželka chcela cestou ich dcéry (žalovanej) uškodiť, ako aj to, že sa peniaze nepoužili na rekonštrukciu domu a že na rekonštrukciu sa použili iné peniaze. Peniaze sú hromadná vec a nie je možné presne určiť, doslova ktorá „bankovka“ (z akého zdroja) sa použije na daný účel. Nesúvisiace tvrdenie je aj to, že majetok v BSM žalobca už neužíva. Vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie potvrdzuje sám žalobca keď tvrdí, že majetkový prospech z peňazí mala jeho teraz už bývalá manželka. Tým len a contrario potvrdzuje, že ho nemala žalovaná, čo by znamenalo, že nebola ani pasívne vecne legitimovaná. Žalovaná, ani súd nikde netvrdí, že právnym dôvodom pre prevod peňazí bola pohnútko. Žalobca týmto spôsobom len zavádza súd. Žalovaná od počiatku tvrdila 2 právne dôvody – 1. dispozičné právo udelené žalobcom, 2. súhlas matky žalovanej (manželky žalobcu), ako bezpodielovej spoluvlastníčky peňazí, na prevod. Žalobca tiež zavádza súd, pretože sa snaží navodiť dojem, že žalovaná nemohla byť účastníkom dohody o rekonštrukcii domu, pretože nie je jeho spoluvlastníkom. Pri rozhovore a dohode žalobcu a jeho vtedy ešte manželky o rekonštrukcii bola žalovaná prítomná a bola účastníkom dohody o tom, že môže previesť peniaze z účtu žalobcu a akým spôsobom sa má prevod uskutočniť (z účtu žalobcu na účet žalobkyne, cez účet žalovanej). Žalovaná poukázala na výpoveď svedkyne, ktorá jednoznačne preukazuje existenciu dohody. Žalobca kvalifikovaným spôsobom svedeckú výpoveď nespochybnil, čím sa má za to, že je spôsobilým dôkazným prostriedkom, ktorým žalovaná svoje tvrdenia preukázala.

15. K tvrdeniu žalobcu, že peniaze na podnikateľskom účte nemôžu byť v BSM, pretože slúžia výkonu jeho povolania, žalovaná uviedla, že tento argument by negoval celú podstatu BSM. Znamenalo by to, že ak podnikateľ – fyzická osoba má príjem z podnikania, tento sa nikdy nestane súčasťou BSM, ale je jeho výlučným príjmom. Dlhodobou ustálená súdna prax však jednoznačne potvrdzuje opak. Poukázala pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22 Cdo 4452/2010, sp. zn. 20 Cdo 2545/2003, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 49/2011. Príjem z podnikania žalobcu tak patrí do BSM a len to, že žalobca peniaze na účte používa na podnikateľskú činnosť neznamená, že sa zmenil právny režim ich vlastníctva (z bezpodielového spoluvlastníctva na výlučné vlastníctvo žalobcu). Súd prvej inštancie sa správne zaoberal aj otázkou toho, či peniaze na účte žalobcu patria do BSM a správne vyhodnotil, že do BSM patria. Žalovaná mala právo vykonať prevod prostriedkov z účtu žalobcu, pretože mala žalobcom zriadené platné dispozičné právo. Matka žalovanej, ako bezpodielový spoluvlastník prostriedkov, mala rovnako právo rozhodnúť o ich presune a použití. Peniaze boli presunuté z jedného účtu na druhý (z dispozície žalobcu do dispozície jeho, v tom čase, manželky). Žalobca však neprestal

byť ich spoluvlastníkom. Peniaze patriace do BSM má právo v rovnakej miere používať ako žalobca, tak aj jeho, teraz už bývalá, manželka. Nie je potrebné ani skúmať to, či ide, alebo nejde o bežnú vec, pretože spotrebúvanie peňazí nie je právny úkon, ktorého povaha by sa mala a mohla skúmať. Takýto výklad, ktorý používa žalobca by znamenal, že by na každý väčší prevod peňazí potreboval súhlas manželky. Lenže prevod nie je právny úkon, ale faktický úkon. Matka žalovanej za peniaze nič nenadobudla, práve naopak, požíva ich na rekonštrukciu a udržanie spoločného majetku v BSM. Išlo tak len o obyčajný presun majetkových hodnôt, pričom použitím týchto prostriedkov sa zhodnotí majetok oboch bezpodielových spoluvlastníkov, a teda aj žalobcu. Námietky ohľadom údajnej neplatnosti právneho úkonu sú tak nesprávne a odvádzajú pozornosť súdu od merita veci. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na analogický prípad, ak by napr. manželka žalobcu mala sama dispozičné právo a sama vybrala peniaze z účtu (Najvyšší súd ČR, sp. zn. 22 Cdo 4021/2010). V tomto spore o taký prípad nejde, ale ide i tak o podobnú situáciu. Jediným rozdielom je, že vtedajšia manželka žalobcu nevybrala peniaze sama, ale prostredníctvom osoby, ktorá na to mala dispozičné právo. Takýto postup bol plne v súlade so zákonom.

16. Prevod peňazí z účtu žalobcu tak nemožno hodnotiť podľa názoru žalovanej tak, že by bol protiprávny. Naopak, keďže peniaze patrili do BSM a manželka žalobcu s takouto dispozíciou súhlasila, je možné aj z uvedeného dôvodu tieto prevody považovať za oprávnené. Z hľadiska BSM totiž vôbec nezáleží na tom, na koho účte sú peniaze patriace do BSM. Či na účte manžela, alebo manželky. Tieto peniaze sú z hľadiska Občianskeho zákonníka spoločné a obaja manželia k nim majú rovnaké právo, resp. majú rovnaké právo ich užívať, či spotrebovať. Žalovaná zároveň dodala, že predmetné finančné prostriedky si neponechala a previedla následne na teraz už bývalú manželku žalobcu (svoju matku), keďže sa jedná o prostriedky v BSM a uvedenými finančnými prostriedkami viac nedisponuje. O tom informovala aj žalobcu. Vzhľadom na povahu vlastníctva (BSM) finančné prostriedky sú tak právne aj naďalej vo vlastníctve (spoluvlastníctve) žalobcu sú spotrebúvané a užívané v rámci režimu BSM. Budú použité na údržbu, opravy a zveľaďovanie majetku, ktorý patrí aj žalobcovi (BSM). Zároveň žalovaná poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 92/2010, a mala za to, že žiaden právny vzťah neporušila, pretože konala v medziach oprávnenia z dispozičného práva a súhlasu žalobcu na dispozičnú s prostriedkami na účtoch, ktorý jej žalobca k účtom udelil. Právnym dôvodom sú tak v tomto prípade: všeobecné obchodné podmienky, príslušná banková dokumentácia týkajúca sa účtov žalobcu, súhlas žalobcu udelený žalovanej na dispozičnú s prostriedkami na jeho účtoch, súhlas matky žalovanej, vtedajšej manželky žalobcu na dispozičnú s týmito prostriedkami, ktoré patria do BSM, dohoda žalobcu, jeho vtedajšej manželky a žalovanej, že tieto prostriedky budú prevedené a použité za účelom rekonštrukcie. Žalovaná teda nekonala bez právneho dôvodu, pretože konala v rámci platného dispozičného oprávnenia a zároveň na základe súhlasu bezpodielového spoluvlastníka, ale aj súhlasu samotného žalobcu (ktorý jej udelil dispozičné právo, ktoré ju oprávňovalo na výber a prevod finančných prostriedkov). Okrem toho, si tieto peniaze žalovaná neponechala. Bezodôvodné obohatenie na strane žalovanej tak nevzniklo, a preto je žaloba v celom rozsahu nedôvodná.

17. Žalobca v replike doplnil, že žalovanú telefonicky vyzval hneď na druhý deň po tom ako mu odcudzila peniaze a keď to zistil, aby mu ich vrátila. Následne jej zrušil dispozičné právo na jeho účty. Aj tieto skutočnosti nepriamo vylučujú tvrdenie žalovanej, že sa dohodli o prevode peňazí na jej účet. Poukázal tiež na vyjadrenia žalovanej v konaní a mal za to, že vtedajšia manželka, len „súhlasila“ s prevodom peňazí na účet žalovanej, ale neuvádza, že by existovala dohoda o prevode peňazí, ako tvrdí žalovaná a ako to uviedla svedkyňa. Žalovaná neuvádza, že previedla peniaze na svoj účet na základe dohody so žalobcom, ale len na základe pokynu od už bývalej manželky. V konaní žalobca poukázal na rozpory vo výpovedi svedkyne s tvrdením žalovanej v podanom odpore a tiež tvrdil, že svedectvo svedkyne je neobjektívne a nevierohodné, aj na zaujatosť k prejednávaniu prípadu. Poukázal tiež na skutočnosť, že svedkyňa klamlivo svedčí v tomto spore v prospech žalovanej a žalovaná svedčila v súdnom konaní o výživné na Okresnom súde Galanta sp. zn. 28Pc/30/2023 v prospech svedkyne, kde preukázal, že zase žalovaná ako svedkyňa klamala. Výpoveď svedkyne preto nemožno brať ako hodnoverný dôkaz. Nie je pravdou, že peňažné prostriedky boli používané na chod domácnosti manželky a sú spotrebúvané a užívané v rámci režimu BSM. Nie je pravdou, že budú použité na údržbu, opravy a zveľaďovanie. Ku dňu 30.4.2024, t.j. ku dňu zániku BSM, nebolo nič z týchto prostriedkov použité na akýkoľvek účel. Žalobca tiež zopakoval, že žalovaná nemala žiadny právny dôvod na prevod peňazí, jej vyjadrenie je plne polopravd a svoje vyjadrenia neustále mení.

18. Žalovaná v duplike mala za to, že odvolacia replika neobsahuje žiadnu právne relevantnú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá spochybníť závery súdu prvej inštancie. Žalobca si protirečí, keď na jednej strane tvrdí, že nie je pravda, že tvrdil, že majetkový prospech získala jeho bývalá manželka, no vzápätí tvrdí, že ho získala. V takom prípade absentuje u žalovanej pasívna vecná legitímácia. Ohradila sa tiež voči tvrdeniam žalobcu o tom, že mu peniaze odcudzila. Mala platné dispozičné právo, konala na základe dohody o použití peňazí na rekonštrukciu domu a pokynu (súhlasu) svojej matky (svedkyne), vychádzajúceho práve z tejto dohody. Žalovaná konala na základe pokynu (súhlasu, žiadosti) svojej matky (svedkyne), ale tomu predchádzala dohoda matky a otca (svedkyne a žalobcu), ktorej účastná bola aj žalovaná o tom, že tieto peniaze sa použijú na rekonštrukciu domu. Žalovaná preto nerozumie tomu, prečo žalobca zrazu popiera to, že dal súhlas na použitie peňazí na rekonštrukciu. Zároveň žalovaná nevidí v jej tvrdeniach žiaden rozpor, keďže v podaniach používala rôzne synonymické označenia toho istého konania. Posledným úkonom bol pokyn (súhlas, žiadosť) jej matky, aby previedla peniaze. Žalovaná považovala za dôležitejšie uviesť poslednú skutočnosť, ktorá ju oprávňovala na prevod, a to pokyn (súhlas, žiadosť) jej matky, ktorý vychádzal zo vzájomnej dohody, ktorú teraz žalobca popiera. Žalobca po tom, čo sa jeho bývalá manželka dozvedela o jeho nevere, neinformoval o zámere upustiť od plánovanej rekonštrukcie, ktorá sa mala uskutočniť z dôvodu únikov vody, pretože si bol vedomý, že by v prípade nerealizovania rekonštrukčných prác dochádzalo k ďalšiemu znehodnocovaniu nehnuteľnosti patriacej do BSM.

19. K údajnej zaujatosti svedkyne žalovaná uviedla, že svedok nemôže byť zaujatý. Reprodukuje totiž to, čo videl a počul. To urobila aj svedkyňa, povedala súdu to, čo vnímala zmyslami. Skutočnosť, že tieto fakty nezodpovedajú predstave žalobcu, na ich pravdivosti nič nemení. Žalobca relevantným spôsobom nespochybnil vierohodnosť svedkyne v prvoinštančnom konaní, čo konštatoval aj súd prvej inštancie. Matka žalobkyne (svedkyňa) použila časť daných peňazí na účel, ktorý tvrdila, teda na rekonštrukciu, čo preukázala aj v konaní. To, že ich ešte nespotrebovala všetky, nie je podstatné. Pre meritum tohto sporu však nie je podstatné, ako so spoločnými peniazmi matka žalovanej naložila. Je ich spoluvlastníkom a tak, ako žalobca, aj ona má právo užívať ich podľa vlastného uváženia, pretože patria do BSM. Prevod realizovala prostredníctvom svojej dcéry, ktorá mala platné dispozičné právo. V tomto prípade ide o právne aprobované konanie a prevod. Nejedná sa o bezdôvodné obohatenie. Svedkyňa dokonca mala aj debetnú kartu k účtu žalobcu, z ktorého žalovaná previedla peniaze. Ak by napr. žalobkyňa dala svoju debetnú kartu žalovanej a požiadala ju, aby vybrala z účtu žalovaného peniaze, tiež by nešlo o bezdôvodné obohatenie, ale len o nakladanie s majetkom prostredníctvom tretej osoby, v tomto prípade dcéry. Podľa názoru žalovanej sa potom rovnakým princípom spravuje aj prevod peňazí z účtu žalovaného na účet svedkyne, prostredníctvom osoby a účtu žalovanej. Nešlo o konanie bez právneho dôvodu. Žalobca mal dôkazné bremeno ohľadom toho, že sa žalovaná na jeho úkor obohatila bez právneho dôvodu. Toto dôkazné bremeno žalobca neuniesol a na tomto fakte nezmení nič ani to, že sa snaží dcéru a bývalú manželku diskreditovať aj v odvolacom konaní, prekrúcať ich tvrdenia. Žiaden príslub o neprevedení peňažných prostriedkov z účtov žalobcu na účet svedkyne žalovaná žalobcovi nedala, navyše svedkyňa mala vlastnú debetnú kartu k účtu žalovaného, takže argument o údajnom príslube, že žalovaná neprevedie peniaze a nedá ich svedkyňi je nepravdivé a nelogické. Okrem toho ide o skutkové tvrdenie, ktoré nie je ani preukázané a je použité až v rámci odvolacieho konania. Nebolo dohodnuté, kedy presne sa bude rekonštruovať nehnuteľnosť a kedy sa majú peniaze previesť, ale bolo dohodnuté, že sa previesť môžu a použijú sa daným spôsobom. Žalobca ani žalovanú, ani matku žalovanej neinformoval o tom, že by sa jeho názor zmenil. Podľa názoru žalovanej to tvrdí až teraz, aby odôvodnil inak nedôvodnú žalobu.

20. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné s použitím § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu domáhajúceho sa zaplata sumy 77.800 eur s príslušenstvom (titulom vydania bezdôvodného obohatenia) zamietol, keď dospel k záveru, že právny dôvod realizácie prevodu sumy 77.800 eur z účtu žalobcu na účet žalovanej existoval, pričom existencia právneho dôvodu vylučuje možnosť zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia sa žalovanej na úkor žalobcu a súčasne poukázal aj na právny režim finančných prostriedkov vo výške 77.800 eur v čase realizácie prevodu, keď tieto prostriedky patrili do BSM žalobcu a jeho manželky (matky žalovanej).

23. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, ako aj nesprávne právne posúdenie veci.

24. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

25. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

26. Pokiaľ ide o námietku žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie, túto odvolací súd vyhodnotil ako dôvodnú. Tento odvolací dôvod je naplnený, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie má skutkové vady, t.j. v prípade, ak bol nesprávne vytvorený skutkový základ. Nesprávnosť skutkového základu môže byť spôsobená chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov alebo ak by tu bol predpoklad dotvorenia skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany či procesného útoku.

27. Z tejto odvolacej námietky žalobcu možno vyvodiť, že žalobca nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd konštatuje, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP). Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaní dôkazov z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Súd hodnotí každý jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu zisťovaným skutočnosťami), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym hodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Voľnosť hodnotenia dôkazu taktiež neznamena, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu teda neznamená ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiaci úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Výsledky hodnotenia dôkazov sú pritom imanentnou súčasťou odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP).

28. V danom prípade je potrebné súhlasiť so žalobcom v tom, že z vykonaného dokazovania nemožno mať za preukázanú existenciu účinnej dohody o rekonštrukcii nehnuteľnosti (ako právneho titulu na prevod finančných prostriedkov vo výške 77.800 eur z jeho účtu disponentom – žalovanou). Ako na to správne poukázal i žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie, žalovaná v odpore tvrdila iné okolnosti ohľadom právneho titulu pre prevod prostriedkov z účtu žalobcu, a to konkrétne, že v novembri 2023 sa manželka žalobcu dozvedela o nevere žalobcu a vzhľadom na to, že sa so žalobcom už predbežne dohodla na tom, že je potrebné rekonštruovať dom a vzhľadom na to, že stratí príjem (kvôli jeho nevere a tomu, že sama pracovať nemôže), spýtala sa teda žalovanej (svojej dcéry), či má ešte dispozičné právo k daným účtom a následne žalovaná previedla peniaze z daných účtov.

Svedkyňa (matka žalovanej) naopak pri svojom výsluchu uviedla, že všetci traja sedeli v obývačke a všetci traja sa dohodli na rekonštrukcii, a oni dvaja ktorí boli v obývačke (t.j. žalobca a svedkyňa – pozn. odvolacieho súdu) povedali, že má previesť peniaze; zároveň však svedkyňa uviedla, že žalobca mal v zmysle dohody previesť peniaze na jej účet. Žalovaná teda v odpore tvrdila skutočnosti, ktoré ani výsluchom svedkyne neboli preukázané. Súd prvej inštancie nevyhodnotil ani časové okolnosti prevodu spornej sumy, keď žalobca tvrdil, že k prevodu došlo v ten deň alebo na druhý deň ako odišiel z domácnosti a zároveň nikdy predtým žalovaná svoje dispozičné právo k jeho účtom nevyužila, pričom obe tvrdenia žalobcu boli v konaní nesporné. Zároveň žalovaná netvrdila konkrétne okolnosti dohody, resp. náležitosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru o určítosti takého právneho úkonu. Na základe vykonaného dokazovaného dokazovania síce nemožno vylúčiť, že žalobca s manželkou riešili otázku rekonštrukcie spoločnej nehnuteľnosti a na tejto sa i neurčito dohodli, prípadne i za prítomnosti dcéry, avšak z vykonaného dokazovania nemožno mať za preukázané, že sa predmetná dohoda mala realizovať tým, že žalovaná ako disponentka prevedie finančné prostriedky v konkrétnej sume 77.800 eur z účtu žalobcu na svoj účet a následne na účet svojej matky (v tom čase manželky žalobcu). Rovnako neobstojí v tejto súvislosti ani poukaz na jediný dôkaz, a to výsluch svedkyne matky žalovanej, keďže zistené skutočnosti z výsluchu matky žalovanej jednak nekorešponujú s tvrdeniami žalovanej (ako je už uvedené vyššie), a jednak súd prvej inštancie sa vôbec nezoberal vyhodnotením dôveryhodnosti tohto svedka, pretože sa obmedzil len na konštatovanie, že hodnovernosť svedkyne ako osoby žalobca relevantným spôsobom nespochybnil. Nie je tiež zrejmé, ako súd prvej inštancie vyhodnotil skutočnosť, že sporná suma bola žalovanou prevedená dňa 15.11.2023 na jej účet (keď v konaní ani nebolo tvrdené, že rekonštrukciu mala zabezpečovať žalovaná osobne, ale naopak túto mala zabezpečovať jej matka), a až následne dňa 22.12.2023 bola sporná suma prevedená na účet jej matky.

29. Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, pričom podľa judikatúry zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca robí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V prvom rade však ide o posúdenie vierohodnosti poznatku z hľadiska druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona dôkaz vykonáva. Poznatky, ktoré získa týmto hodnotením obsahu svedeckej výpovede, potom sudca porovná s poznatkami, ktoré získal na základe hodnotenia ostatných dôkazov, a uvážiť, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce a podobne. Súd teda musí pri hodnotení dôkazov zohľadňovať okrem zásad logického myslenia aj bežné ľudské a odborné skúsenosti, teda skúsenosti každého bežného človeka. Najmä pri hodnotení svedeckej výpovede, ale všetkých dôkazov vo vzájomnej súvislosti sudca nemusí ani nesmie bez ďalšieho uveriť takej verzii udalosti, ktorá odporuje bežnej ľudskej skúsenosti. Na tieto prípadné motívy potom musí takisto prihliadnuť pri celkovom hodnotení dôkazov, pretože môžu spätne zohrávať úlohu pri hodnotení dôveryhodnosti jednotlivých dôkazov. V súdnej veci však hodnotenie svedeckej výpovede (matky žalovanej) absentuje, pričom je potrebné zdôrazniť je hodnotenie dôkazov vykonáva súd, a v tomto smere nie je viazaný námietkami strán sporu.

30. Dôvodnou tiež bola argumentácia žalobcu, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s jeho argumentáciou, či prevod bol alebo nebol v rozpore s dobrými mravmi, ani s jeho poukazom na uznesenie sp. zn. Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 201/2020 z 12. mája 2020.

31. Vo vzťahu k skutkovej podstate bezdôvodného obohatenia ako plnenia bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ktorú aplikoval na rozhodnutie vo veci súd prvej inštancie), je potrebné poukázať na východiská vyplývajúce z ustálenej súdnej praxe (napr. R 61/2020, uznesenie z 29. mája 2019, sp. zn. 3Obdo/39/2018) a v zmysle ktorých platí, že bezdôvodné obohatenie

predstavuje jeden z dôvodov vzniku záväzkového právneho vzťahu (porovnaj ustanovenie § 489 Občianskeho zákonníka). Na jeho vznik zákon vyžaduje kumulatívne splnenie viacerých predpokladov. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je naplnený, nie je možné hovoriť o bezdôvodnom obohatení. Jedným z týchto predpokladov je objektívna fakticita vzniku majetkovej výhody, či prospechu, ktorá je merateľná a vyjadriteľná v peniazoch. Pojmovým znakom tohto faktického stavu však musí byť absencia relevantného právneho dôvodu vzniku tohto obohatenia. Majetková nerovnováha subjektov právnych vzťahov musí vzniknúť bezdôvodne. K vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia musí byť splnená aj ďalšia podmienka, a to, že toto obohatenie musí ísť „na úkor“ iného subjektu práva. To znamená, že majetkový prírastok jedného subjektu sa musí v určitej peniazmi vyjadriteľnej miere prejavíť v majetkovej sfére iného subjektu. Musí teda existovať určitá kauzálna väzba medzi obohatením sa jedného subjektu (majetkový prospech) a úbytkom (ujmou) v majetkovej sfére iného subjektu. Aj z judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že „záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne len za splnenia určitých (zákonných) predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Napokon, že nejde o prípad, kedy Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané“ (k tomu viď aj 2Cdo/92/2010). Rovnako aj z českej judikatúry k inštitútu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka vyplýva, že „o bezdôvodné obohatenie ide vtedy, ak sa plnením niekomu dostalo majetkovej hodnoty vyjadrenej tým, že v jeho majetku došlo buď k zvýšeniu aktív (§ 451 ods. 2) alebo k zníženiu pasív (§ 454). Aktívne legitimovaným subjektom k uplatneniu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 456) je ten, na koho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Kto je v rámci zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie pasívne legitimovaný, vyplýva z ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka; je ním ten, koho majetok sa na úkor druhého neoprávnenne zväčšil, alebo u koho nedošlo k zmenšeniu majetku, hoci k tomu malo v súlade s právom dôjsť“ (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/2457/2013). Zároveň je potrebné poukázať aj na všeobecné doktrínálne vymedzenie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu. „Ťažiskom tejto skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia je poskytnutie plnenia jedným subjektom druhému subjektu, bez počiatocnej existencie akéhokoľvek právneho dôvodu tohto plnenia. V praxi môže ísť o prípady poskytnutia plnenia osobe, o ktorej sa dlžník domnieva, že je veriteľom, plnenie tzv. nedlhu (teda plnenie domnelého dlhu, ktorý však vôbec neexistoval a pod.). Podstatným pojmovým znakom tohto prípadu bezdôvodného obohatenia je však vždy to, aby osoba poskytujúca plnenie nedisponovala subjektívnou vedomosťou o tom, že plní bez právneho dôvodu. Ak by osoba poskytujúca plnenie takouto vedomosťou preukázateľne disponovala, mohlo by takéto konanie byť posúdené ako dar. V praxi však bude zrejme mimoriadne náročné odlíšiť takýto dar od plnenia bez právneho dôvodu“ (k tomu viď Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 1591). Taktiež judikatúra sa ustálila na tom, že „nároky na vrátenie neoprávneného majetkového prospechu (t. j. nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia) vzniknutého plnením bez právneho dôvodu zahrňujú predovšetkým nároky získané tým, že poskytnuté plnenie od počiatku nemalo právny dôvod“ (k tomu viď aj R 1/79). V nadväznosti na vyššie uvedené východiská k inštitútu bezdôvodného obohatenia a osobitne k skutkovej podstate bezdôvodného obohatenia ako majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu platí, že o bezdôvodné obohatenie sa jedná výlučne vtedy, ak dôjde k majetkovej ujme na strane osoby oprávnenej z bezdôvodného obohatenia a tomu zodpovedajúcemu majetkovému prospechu na strane obohateného a zároveň na tento majetkový prospech neexistoval na strane obohateného právny dôvod. Pokiaľ ide o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia ako majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu, je zjavné, že k jej naplneniu okrem už uvedených podmienok dochádza vtedy, ak oprávnený z bezdôvodného obohatenia poskytne obohatenému plnenie, na ktoré od počiatku (t. j. od okamihu, keď ho oprávnený obohatenému poskytol) nebol žiadny právny dôvod pre takéto plnenie za predpokladu, že o tom nemal subjektívnu vedomosť.

32. V súdnej veci žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila, pretože zneužila svoje neobmedzené dispozičné právo k jeho účtom a previedla si na svoj účet bez právneho dôvodu sumu 77.800 eur, teda tvrdil neexistenciu dohody medzi ním a žalovanou o prevode spornej sumy. V konaní nebolo sporu o tom, že uvedenú sumu žalovaná previedla z účtov žalobcu na svoj účet. Bolo preto na žalovanej, aby preukázala existenciu právneho titulu, t.j. účinnej zmluvy medzi

žalobcom ako majiteľom účtu a žalovanou ako disponentkou o prevode práve sumy 77.800 eur, keďže z doposiaľ vykonaného dokazovania ani okrajovo nevyplýva, že i prípadná dohoda medzi žalobcom a jeho manželkou (nie žalovanou) o rekonštrukcii ich spoločnej nehnuteľnosti mala zahŕňať práve spornú sumu 77.800 eur a ani to, že by mala byť rekonštrukcia financovaná tak, že sa sporná suma prevedie na účet žalovanej.

33. Odvolací súd tiež dodáva, že samotná existencia dispozičného práva žalovanej k účtom žalobcu nepredstavuje právny titul pre presun majetkových hodnôt. Existencia dispozičného oprávnenia má zásadný význam vo vzťahu k banke, pretože z neho vyplýva povinnosť peňažného ústavu uskutočňovať v súlade s príkazmi udeľovanými oprávnenou osobou prevody zložených finančných prostriedkov. Vo vzťahu medzi majiteľom účtu a disponentom samotná existencia dispozičného oprávnenia nepredstavuje právny titul pre presun majetkových hodnôt; preto, ak má byť vylúčený vznik bezdôvodného obohatenia na úkor majiteľa účtu, je potrebné analyzovať právne vzťahy medzi dotknutými subjektmi a skúmať, či sa naznačený presun majetkových hodnôt mohol opierať o adekvátny právny dôvod, napríklad v podobe účinnej zmluvy (por. napr. rozsudky Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo 3823/2015, 28 Cdo 5213/2016, 24 Cdo 972/2019).

34. Pre účely ďalšieho konania je potrebné tiež dodať, že peniaze zložené na bežnom účte sú v majetku peňažného ústavu, zatiaľ čo majiteľ účtu má iba pohľadávku, ktorej korešponduje povinnosť banky uskutočňovať v súlade s jeho príkazmi prevody či výplaty predmetných aktív. Finančnej inštitúcii potom môžu udeľovať pokyny na uskutočnenie peňažných transferov aj tzv. osoby s dispozičným právom k účtu, ktoré voči banke taktiež realizujú oprávnenie obligačnej povahy. Disponent vybavený naznačeným právom determinovať pohyb uložených prostriedkov je okrem iného schopný poukázať určitú sumu z dotknutého účtu na svoj účet, prípadne na účet inej osoby. V takom prípade však uvedený subjekt nedáva priechod vôli majiteľa účtu, ale vo vlastnom mene uskutočňuje úmysel poskytnúť plnenie, a teda prevod určitej čiastky realizuje za využitia majetkovej hodnoty patriacej primárne inému (majiteľovi účtu), ktorú si za tým účelom prisvojuje. V dôsledku transferu prostriedkov do sféry disponenta, príp. inej osoby sa znižujú aktíva majiteľa účtu, z ktorého je daný obnos odpisovaný, a naopak sa zlepšuje majetková situácia osoby s dispozičným oprávnením. Keďže je uvedený prospech zreteľne previazaný s ujmou majiteľa účtu (v podobe zmenšenia jeho pohľadávky voči banke), je zrejmé, že pri absencii právom aprobovaného dôvodu pre tento presun majetkových hodnôt medzi ním a disponentom vzniká záväzok z bezdôvodného obohatenia (osoba s dispozičným právom získa na úkor majiteľa účtu prospech, ak uskutoční bez dohody s ním prevod zložených prostriedkov v prospech seba alebo iných).

35. Ako nedôvodnú však vyhodnotil odvolací súd argumentáciu žalobcu, že peňažné prostriedky na podnikateľskom účte žalobcu slúžia na výkon jeho povolenia, a preto sú z BSM vylúčené. Predpoklad vylúčenia veci z bezpodielového spoluvlastníctva manželov bude naplnený iba za súčasného splnenia týchto podmienok: vec je podľa svojej povahy schopná slúžiť osobnej potrebe alebo výkonu povolenia, vec na tento účel skutočne slúži a vec slúži výlučne iba jednému z manželov. Povahou veci sa rozumie jej účelové určenie. Z hľadiska účelového určenia vecí nie je rozhodujúce, či bola vec získaná z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov; táto skutočnosť má právny význam až pri vyporiadaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov (Najvyšší súd ČR sp. zn. 3Cdo/1951/2002). Ak ustanovenie § 143 OZ používa termín „podľa svojej povahy slúžiť“, je potrebné vychádzať z toho, na aký účel vec v súlade s vôľou oboch manželov skutočne slúži a nie z predpokladaného účelu jej využitia. Vec musí skutočne slúžiť osobnej potrebe alebo výkonu povolenia jedného z manželov, nestačí ak by tomuto účelu iba mohla slúžiť (R 70/1965). S poukazom na uvedené je celkom zrejmé, že peňažné prostriedky (ako hromadná vec) nemôžu byť vecou vylúčenou z bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle § 143 OZ ako vec slúžiaca výkonu povolenia jedného z manželov, ako sa mylne domnieva žalobca. Zároveň sa treba stotožniť so súdom prvej inštancie (ako i s argumentáciou žalovanej), že príjmy dosiahnuté podnikateľskou činnosťou jedného z manželov patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov rovnako ako mzda z pracovného pomeru. Najvyšší súd v rozhodnutí pod sp. zn. 2 Cdo 49/2011 dospel k záveru, že neexistuje žiaden zákonný dôvod, aby akékoľvek výnos z podnikania manželov bol vylúčený z režimu bezpodielového spoluvlastníctva, keďže z ustanovení Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by spoločným majetkom mal byť iba zisk predstavujúci rozdiel medzi výnosmi a nákladmi na podnikanie. Vzhľadom na to, do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patria výnosy z podnikateľskej činnosti jedného z manželov. Tento záver sa uplatní bez ohľadu na to, či výnosy dosiahnuté podnikateľskou činnosťou podnikateľa spočívajúce v peňažnom príjme boli podnikateľovi vyplatené v hotovosti alebo poukázané na účet v

bankovom ústave. K obdobnému záberu dospela aj česká rozhodovacia prax (Najvyšší súd ČR 22 Cdo 4926/2008) (por. Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha. C. H. Beck, 2015, 1014, 1026, 1027 s.).

36. Zároveň však treba dodať, že skutočnosť, že na účte v peňažnom ústave sú uložené aj prostriedky v BSM, neopravňuje manžela majiteľa účtu k nakladaniu s prostriedkami na tomto účte (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22 Cdo 2793/2006). Odvolací súd má tiež za to, že uvedené platí i v prípade, ak by tak manžel robil prostredníctvom osoby, ktorá má dispozičné právo k účtu majiteľa (manžela), pretože hmotné právo umožňuje iný postup v prípade nezhôd manželov o hospodárení so spoločným majetkom, pričom uloženie peňazí na účet v peňažnom ústave takým hospodárením (správou) je. Je tiež potrebné zohľadniť, že disponent je viazaný pokynmi (a vôľou) majiteľa účtu, preto neobstojí argumentácia, že matka žalovanej ako bezpodielový spoluvlastník prostriedkov mala rovnako právo rozhodnúť o ich presune a použití. Skutočnosť, že sporná suma 77.800 eur tvorí súčasť BSM a bola následne prevedená na účet manželky žalobcu, je možné zohľadniť len ako prípadnú skutočnosť spôsobujúcu zánik pohľadávky, avšak len v režime § 513, § 514 OZ.

37. V kontexte vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s § 191 CSP, keď hodnotiacia úvaha súdu nevychádza zo zisteného skutkového stavu veci a jednotlivé dôkazy (tu najmä svedecká výpoveď matky žalovanej) a ich význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, nevyhodnotil jednak izolovane (vierohodnosť), a jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov.

38. I s poukazom recentnú judikatúru ústavného súdu (sp. zn. III. ÚS 104/2022) preskúmanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov je súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporne aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/269/2022, 5Cdo/4/2023).

39. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP vrátane závislého výroku o náhrade trov konania (§ 379 písm. a/ CSP) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

40. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude v konaní pokračovať a o žalobe žalobcu opätovne rozhodnúť, pričom v ďalšom konaní súd prvej inštancie dôsledne vyhodnotí vykonané dokazovanie, najmä pokiaľ ide o existenciu právneho titulu na prevod finančných prostriedkov z účtov žalobcu na účet žalovanej, pričom sa vysporiada aj s argumentáciou žalobcu o rozpore výkonu práv žalovanou s dobrými mravmi, v nadväznosti na to opätovne posúdi uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

41. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov prvoinstančného, aj tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

42. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné dovolanie.